

2011 Julenyt fra Herrliberg i Schweiz.

Foråret i 2012 er kommet en anelse tidligt – vi skriver endnu kun den 2. december 2011, men i dag var endda også bierne ude og summe (omend noget forvirrede). Temperaturen nåede op helt utrolige 12°C. Billedet ovenfor er udsigten fra mit vindue på kontoret.

Vi får som regel sne over et par omgange i løbet af november (en lille påmindelse til alle om at få skiftet til vinterdæk). men det var der ikke noget af i år.

Hvis der er nogen der ikke helt har grejet ideen i det med global warming, så kan jeg godt hjælpe ...

I modsætning til sidste år, så er der virkelig meget få indikationer på at julen venter lige om hjørnet. Julelysene i Zürich, kaldet "Lucy" (in the sky with diamonds), blev tændt for omkring to uger siden (som sædvanlig under en del diskussion og polemik), og juledekorationerne dukkede up i Migros, men de tæller ikke rigtigt.

Uden sne og med foråret udenfor døren, er man nødt til at klare sig som man bedst kan, så jeg klør på med forårs... øh, jule-nyhederne fra Herrliberg 2011.

Vores julefrokost er nu blevet til tradition. Det er naturligvis en hel del møje og arbejde, men det er faktisk rigtigt rart. Sidste års julefrokost forløb helt som planlagt, inklusive en gåtur hen på eftermiddagen ("så man kan få slået fis fra sig"), så lad mig istedetfor tage et kikk på forberedelserne til dette års julefrokost, på lørdag den 10. december.

En gammeldags kødhakker

I år har vi to nye, men meget vigtige deltagere: en kødhakker og rigtigt dansk juleøl. Sidste år til jul begavede min søster Marlene mig med en rigtig gammeldags kødhakker. Hun havde naturligvis hørt alt om besværlighederne fra de tidligere år, så da hun tilfældigt så én et sted i byen, var sagen jo klar. Der kan næppe være tvivl om at kødhakkeren vil være til uhyre stor nytte når jeg skal hen og lave fiskefrikadeller og leverpostej.

Julebryg. I og med at vi efterhånden er ret godt organiserede mht. mad og snaps, så mangler puslespillet faktisk kun én enkelt brik - rigtig dansk julebryg. I år forespurgte jeg så allerede i oktober på en mailing liste om nogen eventuelt skulle være bekendt med om dansk julebryg kunne fås i Schweiz eller Sydtyskland. I begyndelsen var der ikke noget bud, men efter en uges tid, tilbød Marianne fra Männedorf at tage bestillinger på Tuborg Julebryg. Julefrokost 2011 i Herrliberg vil derfor blive serveret inklusive Tuborg Julebryg på dåse!

Tuborg Julebryg

Forberedelser skrider iøvrigt helt planmæssigt frem – i dag blev jeg færdig med tre leverpostej, de er netop røget i fryseren. Det kan undertiden være lidt besværligt at få fat i ingredienserne, især spæk, men det lykkes mig efterhånden ret godt.

Lørdag. Vi har i år skubbet julefrokosten frem til en lørdag, hvilket betyder at Jens Rönker også kan være med. På en søndag ville han ellers være nødsaget til at tage afsted midt på eftermiddagen for at køre til Walldorf (Tyskland) og være klar på kontoret mandag morgen.

Mht. til menuen, så er der en enkelt undtagelse denne gang – ingen blodpølse. De tidligere år har det kun været George og undertegnede der har haft appetit og lyst (forstå det hvem der kan), og da jeg glemte at bestille blodpølse hos mor i tide, er vi nødt til at skippe den i år. Det er lidt ærgerligt, men der er nu rigeligt med mad alligevel.

Jul 2010. Vi kørte til Danmark for at fejre jul, som vi har gjort det de sidste par år. Køreturen nordpå tog de sædvanlige 12-14 timer, og var måske en anelse mere stressende pga. af vejforholdene (masser af is og sne) denne gang. Det værste stykke var fra Flensborg til Århus, dog mest pga. vejarbejde i Danmark. Lige før Vejlefjordbroen var vi lige ved at miste et forhjul pga. af nogle enorme huller skabt af frosten.

Nytårsaften. Efter at være kommet hjem igen, fejrede vi nytårsaften sammen med Jens og Yoon-Hee og Jens' forældre, Margot and Karl-Heinz. En helt igennem fortrinlig nytårsaften, omend jeg faktisk ikke helt husker hverken

hvordan den begyndte eller hvordan den endte. Jeg skyder hele skylden på den Feuerzangenbowle som Jens og Karl-Heinz stod for.

For dem der ikke gider google, så består en Feuerzangenbowle af rødvin og krydderier (stjerneanis, kanelstang, revet citron og appelsin), plus en sukkertop overhældt med rom. Denne tændes så og drypper langsomt ned i blandingen, dråbe for dråbe.

En rigtig sukkertop fra Südzucker

Serveret i rimeligt store glas er det utrolig hyggeligt, men også utrolig farligt. Nu er I advaret.

Sportferien. Vi går hurtigt videre, i februar fortsatte Aksel med ski & snowboard lektioner på Flumserberg. Aksel vandt, til alles store overraskelse, ikke mindst hans egen, en tredjeplads (ud af 44 deltagere) i det afsluttende styrtløb. Han var ikke selv særlig voldsomt imponeret, men det kan jeg forsikre jer om at hans forældre var.

2

Aksel og jeg på øverste etage i en turbus i London

Gadekamp i London. Nadine havde et møde i London i marts, så vi besluttede os for at gøre en udflugt ud af det. Nadine tog afsted i begyndelsen af ugen, og Aksel og jeg mødtes med hende fredag aften. Vi boede på hotel Méridien på Piccadilly og lørdag aften tog vi i Chinatown for at spise. Aksel blev forkælet af alle, og nød det i store drag. På tilbagevejen begyndte vi langsomt at lægge mærke til én, så to, og så tre helikoptere der fløj rundt ovenover os. Helikoptere er hverdagskost i Schweiz, men i det centrale London er de ikke just normale. Da vi nåede tilbage til Piccadilly, blev vi hurtigt vinket igennem to politiafspærringer (alle iklædt fuld kamp-uniform med plexiglas skjolde,

En meget træt Aksel efter at have vundet bronze på Skischule Flumserberg.

hjelme og politistav) lige udenfor hotellet. Tilbage på værelset kunne vi så følge slagets gang i fjernsynet. Søndag morgen gik vi ud for at inspicere skaderne og for at tage en tur med én af de berømte London rundture i dobbelt-dækkerbus. (det kunne nu ikke helt hamle op med gårsdagens underholdning).

Penny Gardner kom og besøgte os i maj, men denne gang blev hun kun en lille uges tid. Hun har nemlig fået sig en ny hobby, en gammelt engelsk hytte i Devon, så vi regner med at se en hel del mere til hende i de kommende år. (hun er nødt til at have et sted hvor hun kan slappe af og komme væk fra stresset).

I slutningen af maj tog Nadine en uge til Nassau i Bahamas. Hun sagde ganske vist hun skulle arbejde, men ...

Jazz. I juni var vi hundesittere i halvanden uges tid eller deromkring – vi havde Delias hund ”Jazz” på besøg. Delia Lenoir, en af vores gode venner, måtte til Paris for at ordne dødsboet efter hendes farmor der var død tidligere på året. Det var faktisk helt rart at have ham på besøg, at gå tur med ham tre gange om dagen osv. Jazz havde heller ikke spor imod det, han var fuldtud tilfreds med at have fået en ny og større hanhund i koblet.

Omkring midt i juli kom Nadine's mor Penny på besøg sammen med Viktor, Aksels fætter. Ligesom sidste år blev de i 2-3 uger, hvorefter vi sammen rejste til Grækenland på ferie:

Aksel styrer båden på vej ud til Vourvourou

Sommerferie. Sidste år var jeg temmelig utilfreds med hvad vi fik for pengene i det lejede hus i Vourvourou, så jeg undersøgte i god tid hvad der ellers fandtes af ferie-lejligheder i Nordgrækenland og til hvilke priser. Det viste

sig ret hurtigt at der var et righoldigt udvalg i alle prisniveauer, samt at man udemærket kunne finde meget bedre steder for de samme penge som i Vourvourou. Vi besluttede os for et hus i Psakoudia, og blev så enige med Jens og Yoon-Hee om at tage af sted sammen. (det blev prisen kun bedre af). Jens' forældre har i mange år ferieret i Grækenland, men Jens havde indtil i år aldrig selv været der, så det var en kærkommen mulighed for at prøve det.

Psakoudia var nok lidt mere turist-præget end hvad vi ellers har set i Grækenland. Ikke på nogen dårlig vis, bare anderledes.

Mindre end to timer efter at vi var ankommet, var Nadine blevet gode venner med vores nabo Zoé, og kom hjem med to flasker ægte (dvs. hjemmebrændt) tsipouro, og et glas med hjemmelavet kirsebær-syltetøj. Det eneste Nadine var gået efter var for at spørge om vi kunne låne vaskemaskinen ...

Tsipouro

Jeg er en stor fan af tsipouro, men Jens skulle ikke nyde noget – lugten af hjemmebrændt tsipouro, serveret over to-tre isterninger, mindede ham for meget om neglelakfjerner, dvs. acetone. (okay, der kan godt have været lidt om snakken).

Stranden i Psakoudia var for så vidt iorden, men ikke rigtig noget at skrive hjem om. Der var dog den store fordel at der var betjening, hvad der betød at frappés og loukouma (store doughnuts med sukker) kunne fås uden at man behøvede at lette sig. Vi endte nu alligevel med at tage tilbage til Vourvourou flere gange, første gang med en lejet båd, derefter i bil. Vi tog øl og sodavand med i en fryse-taske, og stoppede på vejen i Nikiti for at købe gyros til frokosten, og så var Vourvourou faktisk næsten bedre end sidste år. Vi lærte endda en af de lokale at kende, ”Captain” Vasilis, som viste os hvor/ hvordan man kunne finde blæksprutter.

I september kom Sandra, Nadine's kusine, på et kort besøg. Hun havde været i London en uges tid på job, og tog så chancen og stoppede hos os på hjemvejen. På vejen

tilbage til Thessaloniki satte vi hende på toget, kyssede og vinkede farvel osv. En lille time senere ringer telefonen: *"flyet er aflyst, flyvelederne strejker i Grækenland, jeg er på vej tilbage"*. Vi syntes egentligt det var en helt underholdende historie, men Sandra kunne nu ikke helt se komikken.

Nyresten. Midt i efterårsferien, den 5. oktober, fik jeg en nyresten. Det er en helt enestående og utrolig smertefuld oplevelse, bestemt ikke ikke noget jeg vil ønske andre skal prøve. Mig ramte den en torsdag morgen – jeg kunne dårligt gå, men klarede på forunderlig vis alligevel køre-turen ned til Herrliberg til min læge, Dr. Dünner. Han gav mig en sprøjte for de værste smerter, men fem minutter senere blev de kun endnu værre, mens hans klinikdame tog en blodprøve. Jeg tilbragte så et kvarters tid sammenbøjet på gulvet i receptionen, med de værste smerter jeg nogensinde har oplevet. Derefter var jeg dog istand til uden videre at rejse mig og køre hjem. I løbet af resten af dagen, indtil de smertestillende piller begyndte at virke, havde jeg så 3-4 fornyede angreb, hvor jeg simpelthen ikke kunne andet end at ligge i sengen og vente på at det gik over. Alt i alt tog det en god uges tid med varierende smerter, dag og nat.

Mamma Mia. For kun godt tre uger siden så vi musical'en Mamma Mia i Halle 11 i Oerlikon. Teatret var helt fyldt. Hvis du/I får lejligheden, kan det bestemt anbefales!

Tiger nyder den tidlige forårssol i marts

4

Tiger, "vores" vildkat, er ved at være fast inventar, både i dette nyhedsbrev og hos os. Han er stadig vild, man kan ikke

få lov til at røre ham og han væser og viser tænder hvis man kommer for tæt på. Han dukker dog op ca. en gang om dagen, enten for at få mælk eller bare for at tage en lur på tæppet udenfor mit kontor.

Spamchek. De to største forandringer i år var uden tvivl 1) at Marino sagde op i juli og 2) at vi hyrede Herbert Rohr i november. At Marino sagde op kom forsåvidt som en overraskelse, omend ikke helt uventet. Han har været hos os i fem år nu, lært meget og samlet nogle rigtigt gode erfaringer. Det var kun et spørgsmål om tid før han følte sig parat til det store spring ud i noget nyt. Jeg annoncerede stillingen i august hos www.monster.ch, gentog den for september, og annoncerede den så også på www.jobs.ch i oktober. Jeg fik nogle spredte ansøgninger, endda også tre styk fra Tyskland, men indtil Herbert Rohrs, var der ikke rigtigt nogen der passede.

Vi er langsomt begyndt at forberede et sammenarbejde med eventuelle eksterne investorer, dvs. risikokapital. Vi er nødt at skabe mere og hurtigere vækst, det går simpelthen for langsomt. Jeg forventer at forøge aktiekapitalen samt at ændre vores selskabsform til et AG, det vil gøre det nemmere at arbejde med ekstern kapital. Når det er på plads, kan jeg så begynde at lede efter investorer. Jeg har ikke lagt nogen tidsramme endnu, men jeg forventer at kunne starte når vi har afsluttet regnskaberne for 2011.

Jul i Danmark. Øh, nej, ikke denne gang. Min mors lejlighed er under renovation, at fejre jul der ville være både bøvlet og trættende for alle, så vi bliver hjemme denne gang. Aksel er ikke bestemt ikke tilfreds "... jamen, jeg får mange flere gaver i Danmark!", men det kan vi ikke gøre meget ved. Vi har inviteret Delia til at komme og fejre jul sammen med os.

Som sædvanlig slutter jeg med at ønske en glædelig jul und einen guten Rutsch!

